

PASTÝŘSKÝ LIST NA 3. NEDĚLI ADVENTNÍ

Bratři a sestry,

součástí života v některých obcích a městečkách bylo, a na mnoha místech stále ještě je, hlášení místního rozhlasu. Jeho prostřednictvím jsou zveřejňována oznámení o konání různých událostí a pozvání na akce, které se dotýkají života místních obyvatel. Podobně k nám mívá i Boží slovo, jen cílí hlouběji pod povrch: do lidského nitra. Tento vnitřní duchovní život je však pro nás křesťany nesmírně důležitý, neboť určuje podobu a kvalitu naší existence. A dnes o 3. neděli adventní, nedlouho před svátky Kristova narození, nám z rozhlasu zaznívá zásadní hlášení zahrnující výzvu apoštola Pavla: *Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu.*

V tomto trojitém apelu se skrývají základní pilíře našeho křesťanského života. Ano, není vždy a za všech okolností snadné vyhovět oné výzvě a přetavit ji ve skutek. Krásný příklad toho, že je to možné i za mimořádně nepříznivých podmínek, můžeme vidět na nezlomném postoji slovenské sestry Zdenky Schellingové z Kongregace Milosrdných sester svatého Kříže, která v padesátých letech 20. století pracovala jako zdravotní sestra v nemocnici, odkud pomohla k útěku vězněnému knězi. Byla zatčena, mučena a následně odsouzena ke 12 letům vězení. Během krutých a ponižujících výslechů vedených příslušníky STB jí pomáhala slova, která si zaznamenala do svého deníku: *Nic mě nezastraší, ani vítr, ani husté mraky. Kdyby se tak stalo, bude to jen kratičká chvíle, aby vzrostla moje důvěra a jistota v něho. Víím, že za těmito mraky je skryté moje milované slunce Ježíš.*

Vraťme se nyní k adventní výzvě svatého Pavla a zkusme se zamyslet, nakolik ji naplňujeme my sami. Dovolím si otočit pořadí apoštolových slov. První krok na cestě k radosti ze života spočívá v přijetí pobídky: *Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu.* Děláme to, bratři a sestry? Komu přisuzujeme zásluhu na tom, že se nám v životě dostává věcí běžných i vzácnějších, že jsme dosáhli úspěchu? Připisujeme ji Bohu nebo říkáme, že se to podařilo nám, že jsme prostě měli štěstí? Nenalézáme na všem nějaký kaz nebo nedokonalost, které nám brání vyjádřit Bohu vděčnost? Kéž dokážeme tyto nepodstatné drobnosti přehlížet a nezapomínáme za obdržené dary Bohu poděkovat.

Další krok předpokládá, že se budeme snažit řídit apoštolovým pokynem: *Bez přestání se modlete.* Není někdy modlitba tím prvním, co vynecháme, na co nám nezbyvá čas? I to lze ovšem změnit. Stačí trocha vynalézavosti a zjistíme, že režim si lze uspořádat tak, aby se modlitba nevytrácela z našich dnů práce a života. Abychom bez ní nezačínali den a s ní na rtech usínali.

Poslední třetí krok vyžaduje postavit se čelem k výzvě: *Stále se radujte*. Abychom poznali pravou radost bez závislosti na osobních pocitech a vnějších podmínkách, musíme se otevřít Hospodinu, jak to oznamoval prorok Izajáš, aby nás pomazal, obvázal, propustil, a tak proměnil naše nitro. Tato proměna však nemůže nastat, nastavíme-li jí ve své mysli těžko překonatelné překážky, upínáme-li se příliš na tento svět: Opravdové radosti dosáhnou až ve chvíli, kdy dokončím to a to, až uzavřu tuto záležitost, až se splní toto mé očekávání. Ale svět nic nedává snadno a zadarmo. Pouze Hospodin je ten, který dává vyrašit radosti a pokoji v našem srdci, neboť za mraky je skrytý On, slunce a radost našeho života.

Kéž se nám všem, bratři a sestry, podaří prožít poslední adventní týden s touhou naučit se Bohu více děkovat a být věrný v modlitbě. Pak budeme zažívat vnitřní radost, kterou nám dá okusit Bůh.

V modlitbě a s požehnáním

+Josef Nuzík